

shod vsaj ta protisklep na slovenski strani in če se bode isti tudi z železno doslednostjo izvrševal, tedaj ta lepi shod ostane z zlatom zapisan v naši kulturni zgodovini.

Pod gospodarjevim očesom cvete imetje.

(Piše inženjer Ferdo Lupša.)

Vsak stvarno misleč gospodar je pač že izprevidel, kak razložek je med uspehom v gospodarstvu po znanstvenih navodilih, dejanskih izkušnjah in razmerah in pa med nepremišljenim ravnanjem nekaterih gospodarjev, in nadalje kolik je razložek v tem, ako gospodar nadzoruje vsako delo sam, ali pa se le zanaša, da se bo vse po njegovem naročilu izvršilo. Pravil, po katerih naj bi se vsak ravnal, ne morem v kratkem razpravljati, ampak le naslovni stavek hočem danes nekoliko razjasniti in ga primerjati z nekaterimi našimi gospodarskimi razmerami.

V vsaki družini je glavna oseba gospodar, on je sploh oskrbovalec vsega svojega imetja ter se poslužuje pri vsem tem bodisi domačih ali tujih poslov. Že po naravi sami mora imeti za gospodarstvo največjo skrb gospodar sam; seveda nabajajo se tuintam tudi izjeme, naštel bi jih lahko precejšnje število, katerim vse drugo bolj roji po glavi in so jim kake malenkosti veliko več vredne, kakor umno gospodarstvo. Take razmere so silno žalostne in imajo neizogibne neljube posledice ne le za posameznega, ampak tudi za celi rod. Če bi imeli naši slabi gospodarji več veselja do omike, tedaj bi jim bilo tudi lahko gospodariti in bi izostal marsikateri zdihljaj, toda do take popolnosti še pri nas ne bode kmalu prišlo, ker je povsod za napredek še premalo zanimanja.

Poglejmo v katerosibodi vas in že na prvi pogled lahko razvrstimo posamezne gospodarje po njih gospodarstvenih zmožnostih, oziroma po njih skrbi za gospodarstvo v več delov, četudi se navadno vsak kmet le za najpametnejšega in najumnejšega gospodarja smatra. Vendar bi moral soditi marsikateri popolnoma drugače sam o sebi, ko bi premišljeval prav natanko vsako gospodarstveno razvijanje v obče, kakor vsako črtico posebej ter bi vsakovrstne uspehe med seboj primerjal. Kjer je uspeh dober, tam naj bi se poiskala pravila za varstvo tega, kjer pa je slab, tamkaj naj bi se pa poiskalo kako navodilo za zboljšanje.

Velikost gospodarstva določuje gospodarju vsa opravila. Veleposestnik ne more opravljati sam hlapčevskega dela, on se mora za obširno svoje imetje že večinoma tudi pri gospodarjenju posluževati pomočnika; pri srednje velikih posestvih ima gospodar tudi z gospodarjenjem sam m že dovolj dela, da vzdrži povsod potrebni

red; mala posestva pa ne povzročajo toliko skrbi, da bi gospodar ne mogel prijeti tudi za motiko ali sekuro.

Ker je pri nas največ le malih posestnikov, je torej njih pravilno gospodarjenje najvažnejše za naše splošne narodno gospodarske razmere. Seveda mora tak gospodar po največ tudi sam prijeti za delo; tuptam se sliši na kmetih, da ta ali oni gospodar dela celo za dva ali tri tuje delavce. S tem se hoče reči, da drugi toliko pridneje delajo, če gospodar kolikor mogoče sam vsako opravilo nadzoruje. Seveda se morajo osebne razmere pri tem popolnoma popustiti.

Vsak gospodar mora pred vsem skrbeti za to, da se povsod vsa potrebna dela primerno razvrsti in da se vsako opravilo le o pravem času in pravilno vrši. Zato pa ne zadostuje samo, da gospodar delo naroči in se potem več ne zmeni zanj. Tudi ni prav, če šele takrat premišluje, ko je že čas opravila, kaj naj bi se počelo.

Vsak letni čas ima svoja posebna opravila, zato je potrebno, da zna umen gospodar, opiraje se na časovne in vremenske razmere, že naprej za vsako delo, kedaj se to najlažje in najbolje lahko izvrši.

Dogodi se sicer, da naenkratne neugodne podnebne ali tudi kake druge razmere pravilni red opravkov nekoliko zasučijo in zadržijo, ali tudi na take slučaje naj bi bil vsak gospodar vedno pripravljen, da takoj vse potrebno ukrene za red v gospodarstvenem napredku. Sicer pa kmet, ki dobro pozna svoje gospodarstvo, nikdar ne bode prišel v zadrego pri razdelitvi opravil, kajti on ve, da od tega zavisi napredek in razcvitanje imetja. O pravem času bo torej naročil delo in o pravem času tudi zahteval njega izvršitev. Skrben gospodar gleda n. pr. na to, da se vsi poljski pridelki o pravem času spravijo, da jih potem lahko proda, kakor mu najbolj kažejo razmere in cena. Len in nepreviden gospodar pa na vse to ne gleda in prigodi se čestokrat celo, da se mu ta ali oni pridelek pokvari, da mu ga pokradejo, ter prodaja končno vse, kakor mu ravno pride na um, ne ozirajoč se na dobiček. Ravno tako je s stroški. Slab gospodar troši denar brez vsakega pomisleka, nakupi vsakovrstne malenkosti in se končno čudi, če postane mošnja prazna. Dober gospodar pa ravna ravno nasprotno, preračuni in pretuhta vsako tudi malenkostno stvar natanko, n. pr. on razdeli potrebe na dva načina, namreč v take, ki so neobhodno potrebne in take, ki sicer niso neogibno potrebne, vendar bi mu koristile. Za prve mora biti denar, a za druge se ga izda po moči; na reči, ki ne bi donašale dobička, pa ne potroši niti vinarja.

Iz teh vrstic lahko vsak razvidi, da je za umno gospodarstvo neobhodno potrebno bistro

oko gospodarjevo, da pregleda in prevdara vselej tudi najmanjšo stvar, da razvrsti vse delo pravilno, da pridelke pametno rabi in z denarjem varčno ravna. Ako bode kmet gospodarstvenemu razvitku to, kar mu velewa njegov stan, tedaj bode pod njegovim očesom cvetelo imetje, vžival bode blagostanje!

Celjske in štajarske novice.

(„Dijaški dom“) Za „Dijaški dom“ v Celju je ob priliki trgatve pri gosp. dr. Ivanu Dačku znani narodnjak g. Peter Majdič zopet daroval znatni znesek 100 K. Slava mu!

(„Delavsko podporno društvo v Celju“) priredi dne 8. novembra t. l. v prostorih „Skalnati kleti“ veselico z različnim, jako zanimivim sporedom katerega priobčimo o pravem času. Opozarjamo pa že sedaj na to veselico, da se blagovolijo druga narodna društva ozirati na to prireditel in da ne bi ob istem času priredila svojih zabav, ker želimo našemu velepomembnemu društvu tudi v gmotnem oziru najboljšega uspeha.

(Učiteljske vesti) Premeščeni so gg: Franc Lovrec iz Olimja kot nadučitelj v Podčetrtek; Ivan Rapnik iz Špitaliča kot nadučitelj na slovensko šolo v Vitanju; Josip Lovrec od sv. Urbana kot nadučitelj v Majšperk. Učiteljem vodi teljem v Gornji Rečici je imenovan g. Henrik Hribnik od sv. Miklavža nad Laškim. Stalno nameščeni so: Josip Widmoser iz Marije Dev. v Puščavi za Marenberg; Jurij Lulek v Makolah; Božjan Krotky iz Reke v Studenicah; Franc Jamšek iz Selnice ob Dravi v Vidmu; Rudolf Kalan iz Pišec v Trbovljah; Anton Hohnjec od Sv. Petra pod svetimi gorami v Hrastniku; Alojzij Bučar pri Sv. Lovrencu na drav. polju; Franc Cvetko iz Malenedelje pri Sv. Andražu; Marija Kos iz Negove v Makolah; Pavla Miklavc iz Makol na Črešnjevcu; Antonija Valenčič iz Stranice v Šmartnem na Paki; Ivana Klemencič iz Gotovelj v Galiciji; Alojzija Cvetko iz Malenedelje pri Sv. Andražu v Slov. goricah. Pri Sv. Miklavžu blizu Ormoža je imenovan začasnim učiteljem absolvent Dragotin Pinterič.

(Blagor ubogim na duhu), si mora pač vsakdo msliti, kdor je čital zadnje „vahtarca“, kajti tako malo duha, tako malo smo ga našli v njih, da smo trdno prepričani, da bo prav kmalu „vahtarca“ z vsemi svojimi uredniki ima jih namreč, kolikor je „Nemcev“ v Celju, gle dala iz naročja svojega nemškega boga svoje črnočečerumeno nebeško kraljestvo. Skoraj je nas sram, da imamo opraviti s tako plitvim nasprotnikom. Vse, kar spravijo ti duševni reveži na dan, je k večjemu še kaka podla laž, ki je pa tako prozorna, da se moramo v resnici čuditi duhovitosti „vahtarčnih“ bralcev, da morejo še kaj takega prebavljati. Prav iz dna srca jih

da ista tako slabo skrbi za možovo zdravje. A soproga je popolnoma nedolžno zrla v moža s svojimi velikimi očmi, veselo se smejala, tako nedolžno kramljala, da bi sam vrag ne sumil o njeni zvestobi.

Vrnivši se domov, počutil se je Savič razjarjenega in nezadovoljnega, kakor da je mesto telečje pečenke snedel pri večerji staro galošo. Morda bi se še premagal, pa ženino govorjenje ter njeno smehljanje ga je slehrno sekundo spominjalo purana, gosaka, debeluba...

„Najrajši bi ga oklofotal“, si je mislil. „Ostel bi ga javno, podleža.“

Mislil je, da bi bilo dobro sedaj pobiti Degtjarevega, ustreliti ga na dvoboju, kakor vrabca, pognati ga iz službe, ali položiti v mramornato vazo nekaj neprimernega, smradljivega — crknjeno podgano... na primer... ne bilo bi slabo ukrasti ženino pismo iz vaze, a namesto njega priložiti kakšno izpačeno pismece s podpisom „tvoja ščuka“ ali nekaj sličnega.

Dolgo je hodil Turmanov po spalnici ter se naslajal s podobnimi domišljijami. Hipoma je obstal in se udaril po čelu.

„Jo že imam, živijo!“, je vzkliknil vesel. „To bo izvrstno! Izvrstno!“

Ko je zaspala njegova soproga, sedel je za mizo in z izpremenjeno pisavo nepravilno na pisal sledeče: Trgovcu Dulinovemu. Blagorodni

gospod! Ako ob šesti uri zvečer, danes 12. septembra, v mramornato vazo, ki se nabaja na mestnem vrtu na levo od zelene hladnice, ne položite dvesto rubljev, potem bode ubiti in vaša galanterijska trgovina zleti v zrak.“ Lev Savič je kar od veselja skočil kvišku, ko je napisal tak list.

„Ha, kako sem jo iztuhtal!“ je mrmral ter si mel roki. „Elegantno! Boljše osvete si sam satan ne more izmisliti! Naravno, trgovec se bode zbal in precej naznanil policiji, a policija ob šesti uri, zasede grmovje in prime ga, golobčka, ko se bo priplazil po list!... Kako se bo vstrašil! Predno se stvar razjasni, sedel bo v ječi in trpel, kanalja... Živijo!“

Lev Savič je prilepil marko na pismo ter je sam nesel v poštni nabiralnik. Zaspal je in spal tako sladko, kakor že davno ni spal. Prebudivši se zjutraj in spomnivši se svojega naklepa je veselo zamomljajal ter celo potresel za brado svojo verolomno ženo. Sedeč v pisarni se je smehljajal neprenehoma ter si slikal strah Degtjarevega, ko ga zgrabijo redarji...

Ob 6 uri ni strpel več ter pohitel v mestni vrt, da na lastne oči vidi obupni položaj sovražnikov.

„Aha“, si je mislil srečavši redarja.

Prišedši do hladnice, vsedel se je v grmovje in nestržno čakal. Njegova nestrpnost je bila brezmejna.

Ravno ob šesti uri se je prikazal Degtjarev. Mladi človek je bil videti najboljše volje. Njegov cilindar mu je junaško sedel na zatilniku, in izpod odprtega navršnika je poleg napravnika, kakor je bilo videti, pogledovalo srce samo. Žvižgal si je ter kadil smodko.

„Le počakaj, precej spoznaš purana pa psička!“ se je škodoželjno smehljajal Turmanov. „Potrpi!“ Degtjarev je pristopil k vazi in leno porinil v njo roko... Lev Savič se je dvignil in uprl vanj oči. Mladi človek je izvil iz vaze nevelik zavitek, ogledal ga od vseh strani in zmigal z ramami, potem je počasi odprl, zopet zmigal z ramami; v zavitku sta bila dva stotaka!

Dolgo je motril Degtjarev ta papirčka. Nasled pa ju je porinil v žep in dejal: „hvala!“

Nesrečni Lev je čutil tisto „hvala“. Celi večer je potem stal nasproti Dulinovi trgovini, pretil s pestmi in godrnjal jezno:

„Straaahoopetec! Štacunarček! Preklicani Strahopetec! Zajec debeluhasti!... Osel Oslovič!“

Niste nadarjeni!...

Poslovenil J. E. Polák.

Dora je imela malo npanja. K preizkušnji pa je šla vendarle. In ko je prišla na vrsto in je ravnatelj zaigral na klavir in ji dejal, da

obžalujemo. Nekaj časa je polnila „lažnjivka“ svoje predale s slabo prevedenimi odstavki iz našega lista, ker je pa končno le preveč „dež slo“ in jim sapo vzelo, je opustila tudi to in sedaj je pač v listu praznina, da se Bogu usmili. Svetovali bi ji, da naj agitira za ustanovitev fonda za ponočne razgrajče, ki bodo potem mogli vsak večer nahruliti kako mirno slovensko družbo in revica bo imela zopet dovolj tvarine za par števil. Potem naj prav natančno pazi, kdaj stopi kak Slovenec na ulico, kajti potem bo lahko poročala n. pr.: „Zwei windische Hunde rissen sich um einen aus dem Geschäfte beim „Äkof“ geworfenen deutschen Knochen. Als sie in die Nähe des Wachmannes kamen, bellten sie ihn an. Erst mit Hilfe des H. Kellners Iha und einiger deutscher Knechte gelang es ihm, die wütenden Exzedenten zu überwältigen. Die Trepalena bespricht auch diesen Fall, indem sie gleichzeitig den seinen schweren Dienst mit Pflichteifer erfüllenden Wachmann Gratschner angreift. Eine grosse Anteilnahme für die Exzedenten soll der von deutschen Kunden lebende grimme Deutschenfresser C. Z. bekundet haben.“ (To poročilo priobčujemo v nemškem jeziku, da ga „vahtarčin“ urednikom ne bo treba predstavljati.) Tako se bo vedno nadaljevalo in ako Bog da, bo kmalu zadnji Nemec v Celju, ki čita „vahtarco“, šel rakom žvižgat ali pa v Feldhof, kajti taka duševna hrana mu mora zvedeniti še ono malo možgan, kar jih je dosedaj še celih ostalo, in potem, no, — blagor ubogim na duhu.

(Naprednost naših Nemcev nasproti našemu časopisju) Ni podležje zalege na svetu nego je naše spodnještajarsko nemštvo. Zelo majhen odstotek bi se našel takih, ki bi po svoji npravi ne bili nasproti slovenskim sodelovanjem pripravljeni na kako lopovstvo. In ti ljudje, ki imajo na vsak hip na svojih hvalisarskih jezikih svojo „naprednost“ in nas slikajo za nazadnjake, klečepazijo zadnje čase kakor ob vsaki priliki okrog državnega pravištva, naj bi nasproti Slovincem še bolj omejevali tiskovno svobodo nego se po naših nazadnjaških tiskovnih razmerah svobodna beseda že itak prepoveduje. Mi se nič ne tresemo, ako državna oblast kakor ob vsaki priliki tudi v tej zadevi Nemcem gre v naš kvar na roko. Mi se ne tresemo pred nobeno ječo, kajti nobena ni tako temna in tako globoka, da bi iz strahu pred isto mi v časopisih molčali o krivicah in lopovstvih, katere nam prizadevajo naši ljubeznjivi nemški sodelavci s pomočjo vlade. Zapomni si naj ti neolikani gospodje, da bode vsako preganjanje našega tiska obrodilo ravno nasproten sad nego si te nazadnjaške odpadniške duše domišljujejo. Bili so v Avstriji že časi, ko se je ne le zaplenjalo slovenske časopise, ampak časniška podjetja kaznovala s tisoči in tisoči globe. Eno samo leto so bili uredniki čeških časopisov vtaknjeni

skupno šteto za 28 mesecev v tamnice. Pa kakor je bila v prvih časih krščanstva kri mučenikov seme krščanstva, tako je bilo preganjanje slovanskih časnikarjev zmaj kvas za vzrast novih narodnih bojevnikov. Vlada! ako se ti torej poljubi, preganjaj nas v zmislu šepetanja naših nemškutarjev, tvojih omazanih zaveznikov, preganjaj naše časopise, proslavi se v 20. stoletju še bolj s svojo lažnaprednostjo. Če naš boj smatrate za hujskanje, no dobro, pa imejte to veselje Hujskati zoper krivico, laž in vaše nazadnjaštvo, to je nam častna in sveta naloga. Slovenski narod na Štajarskem bo še nadalje tako svoboden, podirati nemško nazadnjaštvo na tla kljub nemškutarskemu moledovanju za preganjanje našega časništva. Vi pa, ki kličete po zatiranju naše itak pičle tiskovne svobode, smatrajte se, prosimo, od nas v obraz opljuvane za vaše „naprednjaštvo“!

(Ob državni cesti skozi Gaberje) je ob kraju pot za pešce in c. kr. okr. glav. je dalo nabiti svoj čas ploščico, da je vožnja po pešpoti najstrožje prepovedana. To je sicer vse hvale vredno, pač pa naj bi slavno c. kr. okr. glavarstvo tudi gledalo na to, da se ta prepoved ne bo kršila, kakor se to dogaja vsak čas. Po pešpoti se goni živina, največ častniški konji, vse pivo se zvozi iz Celja v Gaberje po tej poti, bi ciklisti vozijo izključno le po nji itd.; čemu torej prepoved, ako ni nikogar, ki bi nadzoroval prestopke proti njej. Slavno c. kr. okr. glavarstvo naj nastavi koga, ki bo pazil na to, da se ne bo prepoved tako prezirala, kakor se je dosedaj.

(Jellek zopet častni občan teharski) Čast komur čast, in gospod ravnatelj štorovske železarne je mora pač zelo potreben biti, da se pusti od svojih teharskih podreptnikov tako neusmiljeno kaditi. Kako je pač moralo biti žalostno Jellekovo srce, ko je namestništvo razveljavilo prvo nepostavno izvolitev, ali v nedeljo se mu je srčna rana mahoma zacelila, kajti izvolili so ga zopet častnim občanom. Po dolgem govoru župana Goriškega, ki je gori pod oblake povzdigoval za luge Jelleka za teharsko občino, je bil končno Jellek zopet izvoljen častnim občanom in sicer vsled malomarnosti nekaterih slovenskih odbornikov, ki so ostali pri seji, namesto da bi se bili odstranili, kakor so storili drugi. Za izvolitev Jellekovo so glasovali: župan Gorišek, štorški pisarniški ravnatelj Pfeifer, tovarniški delavec Pegenau, štorovski trgovec Peer, štorovski krčmar Lokošek, štorovski mesar Koštomaj, županov svak, mlinar Franc Špes ter kmeti Martin Koštomaj in Karl Reser. Tu se vidi, koliko pravih Teharčanov želi imeti Jelleka za svojega častnega občana. Njegovi uslužbenci so morali tako in tako glasovati zanj, drugi imajo pa z vožnjo zaslužek pri železarni in so torej glasovali za svoj žep, ne pa zaradi Jellekovih zaslug. Župan Gorišek je med temi zaslugami

omenil, da je Jellek podaril načrt za zgajški most. Dobro. Ta mostič je 2 m širok in bi imel po načrtu poldrug meter visoko ograjo, tako da bi s senenim vozom nihče ne mogel čezenj, vsled česar so morali ograjo podreti, kar je stalo več, kakor da bi se načrt plačal. Torej velika zasluga. „Isolierhaus“ ima napako, da ima stranišča na solnčni strani in da je stal 6000 K, vreden je pa komaj polovico. Mrtvašnica na pokopališču ki je slučajno na hribčku, je zidana menda vsled nevarnosti pred povodnjijo tako visoko, itd. itd., kar je vse baje Jellekova zasluga. Večjih ceremonij vsled novega imenovanja menda ne bo, saj je Jellek imel častno diplomu že davno prej, predno je namestništvo razveljavilo prvo izvolitev, in sedaj naj se samo datum popravi in Jellek naj še plača par obligatnih sodčkov pive, pa bo vse prav. Občinski odborniki bodo zopet vozili za železarno in točili svojo pijačo tovarniškimi delavcem, Teharje pa bodo slavnejše za enega slavnega moža, ki je prišel iz daljnega „raja“ z veliko žlico uživati slovensko čast. „Heul Jellek“!

(Ljudski shod na Dobrni.) Mogočno gibanje se je pričelo med našim ljudstvom. Kmetje iz celega celjskega in konjskega okraja nam naznanjajo, da se bodo udeležili javnega zborovanja celjskega političnega društva „Naprej“ v nedeljo, dne 18. oktobra t. l. ob 3. uri popoldne na Dobrni. Govornike smo že zadnjič naznanili. Shod se vrši ob vsakem vremenu Nemškutarska zgaga se ta dan namerava umakniti v svoje brloge ali pa zapustiti Dobrno, kar je tudi najpametnejše. Nemškutar itak že s samo svojo eksistenco izziva. Kmetje in drugi rojaki, pridite torej v kar najobilnejšem številu na shod na Dobrno. — Dodatno se nam poroča, da bo poročal na shodu namesto zadržanega poslanca Žičkarja državni poslanec vitez Berks o državnem političnem položaju.

(Nemška lažnjivost.) Nemški časopisi pišejo o sijajnem velenjskem shodu, katerega se je udeležilo okoli 1000 zavednih Slovencev, da je bilo na shodu samo kakih 100 ljudi in sicer kakor se o naših shodih sploh ob vsaki priliki laže, menda nekaj blapcev in dekel, par hujskajočih kaplanov in odvetnikov. Vprašamo vse udeležence tega lepega shoda, ali je s takimi ljudmi, ki tako lažejo, sploh mogoče kot z resnimi ljudmi in poštenjaki govoriti! Iz tega slučaja zopet jasno vidite, kaj je štajarski Nemec. Izprevidite tudi, kako opravičeno je, ako mi nasproti ti družbi z vso ostrostjo nastopamo in jih ne nazivamo s posebno ljubeznjivimi priimki. Taki lažnjivci ne zaslužijo drugega, nego da se proti njim postopa, naj si se tudi štulijo za privržence nemškega „gosposkega“ naroda, kakor s podlo in neznačajno odpadniško družbo. Boj z rokavicami nasproti tem ljudem pač ni možen in tudi ni pripuščen. Za lopova bet!

naj zapoje skalo, stisnilo se ji je grlo še bolj in glas, ki ji je zatrepetal z malih, svilenih usten, privabil je vsem navzočim dekletom, ki so prišle tudi k preizkušnji, pomilovalen nasmeh.

Toda izid preizkušnje je bil nepričakovan. Nobena izmed navzočih in pomilovalno se smehljajočih deklet ni bila vzprejeta, vzprejeta pa je bila Dora.

In ko ji je povedal ravnatelj o izidu preizkušnje, ji je dejal sledeče:

„Gospodična, Vam se obeta pri gledališču krasna bodočnost. Res je, da nimate glasu in da je Vaše kretanje nekam okorno, toda imate nekaj drugega, kar je veliko več vredno, nego pa oboje ono, kar sem pograbil ravnokar. Imate namreč dvoje krasnih oči in dvoje fino oblikovanih nog. In če boste znali uporabljati to dvoje, dospete lahko do vrhunca.“

S tridesetimi kronami mesečno je začela Dora svojo novo pot v življenje.

Besede ravnateljeve je razumela in jih tudi upoštevala. Moč svojih oči in lepoto svojih nog je znala uporabljati tako elegantno in tako okretno, da so bile oči vseh gledalcev uprte venomer v njo in da se je čula venomer opazka:

„Kako krasne oči ima in kako fino oblikovane noge ima pevka na levem zborovem krilu!“

In gospodična Dora je začela dobivati pi semca s kronami po pet, sedem in tudi devet rogljev. V garderobo pa je dobivala prelepe šopke z vizitkami. Dobivala je tudi zlatnino. Lepega večera pa jo je čakala pred gledališčem eki paža. Sluga v livreji ji je odprl vrata in kavalirska roka se ji je prožila nasproti.

Sedaj je bila gospodična Dora ponosna. Njene obleke so bile dragocene in njeni klobuki so bili okusni; po njih so se ravnale vse dame. In če je prišla kaka izmed teh k modistinji, je dejala navadno:

„Rada pa bi imela tak klobuk, kakoršnega nosi gospodična Dora!“

Gospodična Dora je postala sčasoma srborita Zagrozila je ravnatelju, da ga zapusti.

„Za božjo voljo,“ prosil je ta, „ako zapustite moje gledališče, sem uničen!“

„No ali hočete zvišati plačo na dvanajst tisoč kron?“

„Dvanaest tisoč kron? Kaj pa mislite!“

„Dobro! Če mi je ne zvišate na šestnajst tisoč kron, pa ne ostanem pri Vas niti trenotek več!“ In s tem basta!

In ravnatelj ji je zvišal plačo na šestnajst tisoč kron.

Lepega dne je sedela gospodična Dora v svojem prelepem salonu in je dejala deklici, ki

je stala pred njo in drgetala na vsem životu — sledeče:

„Sedite, ljuba moja!“

In deklica je sedla.

„K gledališču hočete?“

„Da,“ ste zatrepetali ustnici deklici komaj slišno.

„In kaj Vas je privedlo do tega sklepa?“

„Čutim poklic.“

„In to je vse?“

„Učitelj petja mi je dejal, da imam lep glas.“

„In kaj še?“

„Da moje prednašanje očaruje navzoče in da dam duška vsakemu občutku.“

„Ljuba moja, pogledajte mi v oči!“

Deklica je povzdignila svoje boječe oči in pogledala gospodično Doro.

Oči njene so bile kalne!

„Dovolite,“ je dejala gospodična Dora in pripognila se je naglo k deklici in ji dvignila krila.

Deklica je zardela do ušes. Zakaj imela je dvoje tankih, neoblikovanih nog!

Gospodična Dora je padla v nalonjač, udarila s pahljačo ob roko ter dejala:

„Ako hočete poslušati moj nasvet, ne hodite k gledališču, zakaj Vi — niste nadarjeni!“

(Shod v Velenju in orožniška bodala.) Veliko ogorčenje je vladalo na zadnjem shodu v Velenju, ko se je izvedelo, da je bilo blizu zborovališča osem orožnikov skritih. Čemu to izživljanje mirnega ljudstva. Nikomur izmed zborovalcev še na misel ni prišlo, da bi se utegnil zgoditi kak nemir. Saj je vendar samoobsebi razumljivo, da se pri tako ogromni udeležbi našega zavednega naroda nemurčki ne bodo upali priti blizu. In če bi prišli, ali treba orožnikov, da se kakšnega takega smrkolina odpodi? Stvar je drugačna, orožniki niso bili tja poslani v varstvo Slovencev, ampak iz drugih vzrokov. Proti pripravljanju bajonetov ob tako neumestni priliki pa dostojno in svojih dolžnosti si svesto slovensko ljudstvo slovesno protestira. V Celje pošljite žandarje, ako nemška zarota kuje z vedenjem onih ki bi imeli to preprečiti, napade na tujo lastnino in namerava demolitirati hiše mirnih državljanov Slovencev.

(Šoštanjki Nemci in geslo „Svoji k svojim.“) Šoštanjki Nemci torej ne bodo ničesar več pri Slovencih kupovali in bode vsakdo izključen iz „Deutsche Vereinigung“, kdor bi Slovence dal kak krajar zaslužiti. Kajli nemškutarski Wochnag v Šoštanju k temu reče, ako ga opozorimo, da je on pred nekaj leti prevzel od bolgarske, torej slovanske vlade, naročilo, da za celo bolgarsko vojsko pripravi usnje za telečnjake. Zakaj se pa ta ponemčenec, ta begun iz slovenskega v prusaški tabor, takrat ni držal gesla „Svoji k svojim“? Zakaj je pa sprejel naročilo od slovanske vlade in vtaknil tisočake in tisočake slovanskega denarja kot masten dobček v žep? — Če pa šoštanjki odpadniki nočejo Slovence zaslužka privoščiti, kako to, da bi jim ga naj Slovenci privoščili? Rojaki ne kopljite groba samim sebi!!

(Iz Sevnice.) V zadnji „Domovini“ je opisano pobalinsko obnašanje Lenartovega Pepeta. Torej tudi ta mlečnozobi, za ušesi še mokri fantiček že razgraja po Celju! — No nadučitelj sevnške šulferajnske šole, znani Tomič, pač lahko s ponosom zre na svoje gojenče in si je v svesti, da so zrna njegovih naukov padla na kaj rodovitna tla, sosebno pri potomcih nemškega (?) kovača Lenarta. Kakor pišete, pravi ta fantek, da slovenski niti ne zna! To je pač velika ne sreča zanj; saj na ta način ne more govoriti s svojim očetom niti besedice! Ni še posebno dolgo, to je šel neki sevnški hajlovec mimo kovačnice, pred katero je koval Lenart konje, ter slednjega nagovoril: „Bi gets, Herr Lenart?“ „Taka žvav, da je taka!“ mu je odgovoril kovač, kateremu se niti sanjalo ni, kaj pomenijo one nemške besede. — Ko so obhajali sevnški Nemci (?) zmagoslavje o priliki zmage Pommerjeve, je bil povabljen seveda tudi Lenart. Kakor se vedno ob takih prilikah nazdravlja in vpije, so tudi tu vpili vsi vprek: „Pommer soll leben!“ „Heil!“ itd. Tudi kovač Lenart seveda ni smel zaostati. Ker pa ne le, da ne zna nemške besede, temveč je še izgovoriti ne more, četudi mu jo trobiš v uho — je vpil: „Živijo Pommer!“ Takih slučajev bi se navedlo lahko še obilo, a dovolj je označena njegova pristna nemška kri v navedenem. Ni torej čudno, da so tudi otroci takega očeta „pravi Nemci“! (?) Da je Pepček začel kazati za celjske nemčurje tako karakteristično ju naštvu, pravzaprav ni čudno. Saj je imel razun sedanjemu stanju primerne „vzgoje“ doma, tudi najlepši vzgled pri bratu Francelju! Ker v kovačnici ni hotel storiti dobro, si je mislil oče: „Če za kovača ne sodi, nič ne stori, za razgrajca je še vedno dober!“ Dal ga je torej v celjsko nemškutarsko trgovino, kjer je imel gotovo tudi dosti „vzgladnih“ bratov, kakor kaže zadnji slavni čin. Le malo prehitro je dozorel pri njem nagon za pobalinska dejanja in ne storila bi slabo klobasarica Lojzka, ako bi naslonila nadebudnega brata čez kolena in mu jih nabrisala 25, sicer ji bode delal Pepček v Celju tako sramoto, kakor Francelj v Sevnici.

(Shod na Ptujski gori) Iz drugega vira nego naš uvodni članek smo sprejeli še nekatere podatke o shodu na Ptujski gori, ki je bil zadnja nedeljo. Bilo je tam na shodu tudi mnogo privržencev „Štajerca“, ki so bili našutnani, da bi nemir delali in ki so po končanem govoru dr. Brumna začeli hrup, za katerega so bili očitno

najeti od duševnih očetov „Štajerca“. Naravnost nečuvni klici, ki morajo s skrbjo navdajati vsakega narodno mislečega človeka, so se slišali. V svoji zaslepljenosti so šli nekateri tako daleč, da so klicali, ko se je obravnaval slučaj Bratuša, naj se slovenskim kmetom dajo nemške šole, da bodo kmetje lahko nemške sodnike razumeli. Menda pač v svetovni zgodovini ni najti imena naroda, ki bi propadel tako globoko, da bi sam svoje ime tako oblatil in onečastil s tolikim zasramovanjem samega sebe. Mi temu žalostnemu pojavu sicer ne pripisujemo v konkretnem slučaju pomena, opozarjamo pa vse misleče rojake, naj se iz tega dejstva učijo, kako nujno potrebno je, z vso silo se upreti zoper toliko demoralizacijo našega ljudstva s strani „Štajerca“.

Shod političnega društva „Pozor“ na Ptujski gori

dne 11. oktobra 1903.

Ta shod vršil se je ob precejšnji udeležbi v gostilni gospe Jagodič na Ptujski gori. Poročevalec dr. A. Brumen je v obširnem, eno uro trajajočem govoru pojasnjeval justične razmere iz polpreteklega in sedanjega časa, primerjajoč slučaj L. Grossman iz Št. Jarija na Ščavnici, katerega je svoj čas celjsko okrajno sodišče po nedolžnem obsodilo radi umora svoje matere na smrt na vislicah, dočim se je pozneje izkazala popolna nedolžnost L. Grossmana iz Staré gore, s slučajem Frana Bratuša, katerega je mariborsko okrajno sodišče pred dvema letoma po nedolžnem obsodilo radi objektivno se nikdar vršivšega umora svoje hčere, katera še danes živi, v krepkih jednatih besedah je poudarjal, kako so v teh dveh slučajih preiskovalni, „umetniški“ natvezovali kazenski red ter kopičili indifrentne indicije v škodo obeh obdolžencev, ki sta se nahajala po postavi v teku preiskave v preiskovalnem zaporu ter bila izročena na milost in nemilost državnemu pravniku in preiskovalnemu sodniku, torej osebam, ki niso listi naših gor, dočim sta dotična zagovornika smela šele po končani preiskavi pretresavati tako „ugotovljeni dejanski stan“.

Kar se tiče slučaja Bratuša, ožigosal je govornik z ostrimi besedami pisavo sovražnih listov, ne izvzemši „Štajerca“, kateri je v tem slučaju ravno tako sirovo in žaljivo pisal o slovenskem ljudstvu, za katero ima sicer zmiraj sladke besede. Ostro je prijel govornik sodne izvedence — same Nemce — ki niso razločevali živalskih od človeških kosti in živalske krvi od človeške krvi, ter preiskovalnega sodnika, ki se je s tako „nejasnim“ izvidom in mnenjem sodnih zdravnikov zadovoljil in ki v vsi svoji učenosti ni prišel do sklepa, da je Bratuša le v nenormalnem duševnem stanju priznal zločin, ki se ni nikdar vršil.

Velika ogorčenost je nastala med poslušalci, ko je govornik prečital stev. „Marburger Zeitung“ z dne 6. oktobra 1903, v kateri skuša ta ravno tako brezvestni kakor hudobni list še sedaj po sodno dokazani nekrivdi razširiti mnenje, da je Bratuša menda kako drugo, če ne lastno dekle zaklal in snedel, ne da bi gospod državni pravnik v Mariboru vmes posegel in dotično številko „Marburger Zeitung“ konfisciral.

Ostre besede so se slišale med navzočimi poslušalci proti orožnikom in sodniji, ko je nastopil Štefan Predika, delavec v Ljubljani, toda rojen v Podložu blizu Majšperga, bivališča Bratuša, ter izjavil strmečemu občinstvu, da je Franca Bratuša poznal že pred 15 leti, ko sta skupaj mlatila ter je kot prost, neučeni mladič bil na podlagi Bratušovega vedenja prepričanje za dobil, da Franc Bratuša ni — pri zdravi pameti.

Med splošno razburjenostjo so se sprejele nižje stoječe resolucije, pri čemer je opomniti, da so se nekateri privrženci „Štajerca“ zaman trudili, zborovanje motiti. S svojimi neumestnimi vmesklici so se osmešili; kajti po končanem zborovanju je njihov voditelj gosp. dr. Brumnu na vprašanje, zakaj on ni v debato in razpravo posegel, odločno izjavil, da se proti temu govoru sploh ni dalo ničesar ugovarjati.

Resolucije:

I.

Zborovalci zbrani pri javnem shodu političnega društva „Pozor“ dne 11. oktobra 1903 na Ptujski gori obsojajo pisavo sovražnih na Ptujski gori obsojajo pisavo sovražnih nemških listov — „Grazer Tagblatt“, „Marburger Zeitung“, „Deutsche Wacht“, „Pettauer Zeitung“ in „Štajerca“, ki so povodom obsodbe zakonskih Bratuša radi umora svoje hčere na nesramni način čelo spodnještajarsko slovensko ljudstvo obdolžili kanibalizma in ljudožrstva ter obžalujejo, da pristojne oblasti niso preprečile in preganjale dotičnih, slovenski narod na Spodnjem Štajarskem sramotečih člankov.

II.

Istotako obsojajo navedeni zborovalci sedanje, po oprostitvi navedene zakonske dvojice se pojavljajočo pisavo teh listov, ki pavšalnega obrekovanja slovenskega naroda ne prekličejo, deloma še sedaj o dokazani nedolžnosti zakonskih Bratuša molče ter s tem javnosti prikrivajo resnico.

III.

Slovenski državni poslanci gg. dr. Miroslav Ploj, Josip Žičkar, Robič in vitez Berks pozivljajo se z ozirom na to, ker se je v javnih listih izrazilo domnevanje, da so sodni organi, ki so poslovali v teku preiskave na škodo zakonskih Bratuša, deloma povzročili napačno obsodbo, koje domnevanje se od pristojnih nadzorstvenih oblasti ni zanikalo ali z dejanskimi podatki in razlogi ovrglo, — da naj s potrebno energijo in odločnostjo zahtevajo od voditelja justičnega ministrstva potrebnih pojasnil, da se poleže razburjenost in ogorčenje, ki je vsled tega slučaja med tukajšnjim prebivalstvom zavladelo, in ki ugledu pravosodja ni koristno in ugodno.

IV.

Ker justični minister dosedaj ni račil odgovarjati na interpelacije, stavljene v državno-zborskih sejah z dne 20. februarja in 30. maja 1902 ter 12. junija 1903, v kojih so se grajale velikanske nerednosti pri ptujskem okrajnem in mariborskem okrajnem sodišču, se navedeni državni poslanci pozivljajo, z vsemi parlamentarnimi sredstvi prisiliti justičnega ministra, da opraviči postopanje njemu podrejenih sodnih funkcionarjev, ali pa, če tega storiti ne more, ukrene potrebne korake, da začne oškodovane stranke popolno zadoščenje in odškodnino.

V.

Te resolucije se vsem navedenim poslancem osebno dostavi.

Društveno gibanje.

(Društvo slov. odvet. in notar. uradnikov.) s sedežem v Celju vabi k VII. rednemu občnemu zboru „Društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Celju“ vršečem se v nedeljo, dne 15. novembra 1903 ob 1. uri popoldne v mali dvorani „Narodnega doma“ v Celju s pripombo, ako ne bode ob tej uri za sklepe potrebni dve tretjini udov zastopnikov, se vrši ob 3. uri občni zbor brez ozira na število navzočih. Vspored: 1. Pozdrav predsednika. 2. Čitanje zapisnika VI. redn. občnega zbora. 3. Poročilo društva. 4. Poročilo pregledovalcev računov. 5. Volitev odbora. 6. Razni predlogi. Po zborovanju se vrši koncert v „Narodnem domu“. NB. Opozarja se na § 25 društvenih pravil.

Odbor.

(Društvo slov. in hrv. dijakov vpodablja-joče umetnosti „Vesna“ na Dunaju) ima svoj I. redni občni zbor dne 17. oktobra v restavraciji „A. Richter, III. Rennweg 1.“ točno ob pol 8. uri zvečer, s sledečim dnevnim redom: a) Čitanje zapisnika zadnjega obč. zbora. b) Odborovo poročilo. c) Poročilo preglednikov. d) Volitve. e) Slučajnosti. Reden član postane po pravilih vsak dijak vpodablja-jočih umetnosti na Dunaju. Vstopnina stane K 2 —, semestralna udnina K 2 —. Vpisovanje se vrši pred občnim zborom ob 7. uri zvečer.

Dopisi.

Iz Črešnic nad Vojnikom. Na sedmi dopis iz Črešnic v 20. št. „Štajerca“ na rožnicensko nedeljo bi se znali vsi gg. učitelji zbiti prošnje za tukajšnje službo. Prazen strah. Dopis se cedi od neresničnosti. Poslan je dopis iz Črešnic, „Štajerčev“ dopisnik pa stanuje v Vojniku že od 4. julija. Ima torej dopisnik 7 kilometrov dolg jezik. Sedanji župnik ne more nič za to, če ni šola leta 1895 dobila od župnije več zemlje, ker se je pogodba za zemljo popred sklenila, kakor je on prišel v Črešnice.

Tudi dopisnikov prednik ni mogel več zemlje iz zraka potegniti, če je ni škofijstvo pustilo prcdati. Eten del zemlje si je sedanji župnik dal po zemljemercu odmeriti, pa ne od šolske zemlje, ampak ker je učitelj tri leta silil v župnijsko zemljo, mu je dal župnik pravo mejo pokazati.

Za drva ni učitelj v nobeni zadregi. Pred dopisnikovim prihodom je dal sedanji župnik novi plot toliko na župnijsko zemljo pomakniti, da se šolska drva po dosti široki poti vozijo in nekoliko še na župnijski zemlji zlagajo zunanji kleti, da nikakor niso zmirom vse že v kleti.

Stranišče za mežnarijo bi se bilo morebiti že odstranilo, ko bi dopisnik bil prosil. Na njegov glas skozi „Štajerčev“ trompeto seveda se ne posluša.

Dopisnikova zgodba v vodi in pošti je zgled neresničnosti. Najprvo ne zmore proti mogočnemu župniku škofijstvo nič, potem pa trije glavarji nič! — Naj se pokaže kateri odlok za vodo od treh glavarjev med letom 1895 do 1901. „Štajerčev“ dopisnik je prišel sem šele leta 1900. Ko je pa prišel prvi ukaz l. 1901, ni imel župnik prav nobenega protizroka pripravljenega, ampak je nagovarjal sosedo naj postavijo skupen vodnjak, da ne bo z davki preobložena občina imela novih stroškov. Še ves les je obljubil za vodnjak. Protizroka je imel dopisnik. Hotel ni z nobenim sosedom iz istega vodnjaka vode zajemati.

Zavživati nezdravo, nepokrito, na prostem stoječo vodo in jo od daleč po ilovični poti nositi za drage denarje ni treba učitelju. Od te vode ni pri posestniku še nihče zbolel. Oddaljena je pa po ravnem 231 stopinj. — Komur ni za to vodo, jo dobi od župnika iz zunanjega vodnjaka in iz kuhinje. Tudi dopisnik jo je dobival dve leti lani do Martinovega, akoravno je vedno dokazoval svoj privilegij na grozne sitnobe. Takrat pa jih ni bilo mogoče še dalje prenašati, a še takrat bi na lepo besedo bil dobil dovoljenje za vodo, pa je rajši za župnikom po razbojniško v hišo letel in ga v šoli sramotil pred otroki. Po pošto sta dopisnikova prednika skupaj z župnikom pošiljala, dopisnik je kar od kraja prepovedal celó organistovki, da ne sme za župnika nič prinesiti, kadar gre kam za njega. S tem je dopisnik naučil župnika tudi rokavice sleči. Krajni šolski svet pa tudi ni neumen, da bi za stroške, ki narastejo iz prepirljivosti, kaj vlagal.

Sklene se ta spis z dopisnikovi besedami: „Kdor tega ne verjame, se naj prepriča“. Pride naj v Črešnice, pregleda naj šolske akte, načrt in pisma; brez župnikove vednosti naj po župniji poprašuje moške in žene, pa šolarje. Prepričal se bo, da dopisnik ne odgovarja pravično svojim tovarišem, ampak jih zapeljuje. V Črešnicah so prijazni ljudje in razmere še precej ugodne za učitelja, ki nima dopisnikovih lastnosti. Dopisnik si je prizadeval se zameriti višji in nižji šolski oblasti, soseski, celi župniji, sodniji in slovenskemu ljudstvu, tudi vsem šolarjem.

Zdravnik je spoznal, da je dopisnik na paleti bolan, (progressive Paralyse u. Verfolgungsleiden) in moral je v sredi leta, 1. junija v pokoj.

Krajni šolski svet mu je v „Slovencu“ 25. aprila dokazal šest velikih laži.

Soseska in župnija se ga je navolila do grla, ker se je prepiral vedno s krajnim šolskim svetom in župnikom, nekaj časa z županom, volilci in starši šolarjev, dajal jim priimke: kimovska stranka, podrepaniki; volil je proti domačim župljanom, samovoljno je 18 otrok pognal iz šole. Sodnija naznanja 25. okt. 1902 z dopisom U 113/2, da priznava lanska dopisnikova priča

svojo zmoto v pričevanju zoper župnika. Torej je župnik bil po nedolžnem obsojen na 40 K in ni pred razpelom lagal. Kaj pa reče slovensko ljudstvo takemu učitelju? Na trdo slovenski šoli je razlagal cele tedne vse samo po nemško. Slovenske pesmi niso otroci v treh letih niti enkrat peli v cerkvi. Nemško cesarsko pesem pa so vedno in vedno ponavljali! Krščanski nauk je bil iz učnega načrta izkraspan. Pod novi, seveda nemški učni red, v tednico in razrednico je postavil ime: Johann Adamitsch. Na ormari je narisal raztegoval obrisač z nemškimi barvami. Svoj narodni evangelij je zajemal iz „Štajerca“.

Ker hoče še temeljiteje dokazati bolezen na pameti, je prišel 9. avgusta v zaprto šolo. Bog ve s katerim ključem ob enajstih po noči z vrati in z okni strašit. Pri sosedovih je drugi dan obstal, da je v šoli spal. Za vsako besedo silno občutljivi mož se zaganja v „Štajerca“ že sedemkrat v svojega župnika, akoravno ni dobil od 1. junija nobene besede odgovora. Črešničanom se grozi z nesrečami, posmehuje se nad točo in slednjič sramoti svoj zadnji službeni kraj in svojega prednika, in vse tovariše krmi z neresnicami. Za tak eksemplar se zahvalimo Slovenci. Sodi se edino k Štajercu. Ako bi prišel v Črešnice „Štajerčevemu“ dopisniku podoben učitelj, bo imel slabe čase. Vsak naroden in delaven učitelj pa bo prijazno sprejet. Takega učitelja Bog živi! Dopisnikovi predniki bodo to potrdili.

Iz Velenja. Obče je znano, da se v našem trgu šopiri nemštvo, kakor da bi ne bilo slovenske narodnosti v Velenju.

Če si ogledamo stebre te narodnostne zmesi, zapazimo, da so kaj trkli in gojili. Malo jesenske sape, in prekopicali bi se ti stebri kakor od črva prejedena bilka.

Nočemo naštetih vseh teh stebrov nemške baže, kajti sram bi moralo biti vsakega pristnega Nemca, sram mora tudi nas biti, ako bi navajali pristna slovenska a ponemčena imena ljudi, kateri se nahajajo v nemškem taboru. Da dokazemo, da naša trditve niso izmišljena, navedemo le slučaj kateri pové dovolj.

Krojač Andrej Paternuš, piše se Andreas Paternusch, gospodaril je tako slabo, da ni vedel najti rešitve. A prebrisana glava našla je le sredstvo, začasno se rešiti iz zadrege. Ker mož ni imel v našem kraju kredita, zaletel se je kot znani nemčurški stebri k Spar- in Vorschuss-Vereinu v Celju pri katerem si je izposil posojilo po 100 kron in po 600 kron. To društvo je dovolilo naproseni posojilo proti poroštvo dveh trdnih mož. Dne 8. aprila 1902 in 12. maja 1902 ste se napisali menici čez ti svoti, in ko ni bilo o obroku plačila, je bil tožen „Andreas“ in poroka Martin Dobelšek in Luka Pušnik. Slednja dva sta se prestrašila, ko sta dobila tožbo v roke, nista ni bila v svesti, da sta kdaj kako poroštvo pri omenjenem društvu za Paternuscha prevzela. Posledica je bila, da sta ogovarjala in vsled tega ugovora se je dognalo, da so bili podpisani porokov na menicah ponarejeni.

Zastopnik celjskega denarnega društva dr. Kovatschitsch odstopil je na to od daljnega postopanja proti Dobelšku in Pušniku, Andreja Paternuscha, kateri je znan kot stebri nemčurstva v Velenju, pustil je leteti — in res iz letel je do Hamburga a od tam se je vrnil v sredino svojih pristašev, vedoč, da ga roka po stave in pravica ne doseže.

Ali ni ta mož značilen stebri za zgradbo nemškega mostu do Adrije? Kaj poreče državni pravdnik na Spodnjem Štajarskem?

Narodno-gospodarske novice.

Žveplo v kletarstvu.

(Konec.)

Žveplena sokislina spravlja se na različen način v vino. V časih se je priporočala čistilna sol, ki ni drugega nego kisló žvepleno sokisló apno. Prednost bi imela ta to, da se da mlačna žveplena sokislina za vino natančno določiti. Nasproti tej prednosti ima pa premnogo družih napak, ki slede iz vpliva apna za kiselno vina neprimerne pretvore.

V kleti ostanemo najbolje pri čistem žveplu brez vsake rož ali drugih primesi. Koristno je le čisto žveplo, vse drugo je škodljivo. Odpravimo torej one žveplalne pločice, ki so s cvetjem posipane, odpravimo pa tudi žveplene pločice, pri katerih je žveplo na platno namazano. Kvečjemu če rabimo žveplo, ki je na papir namazano in sicer na čist, nepoklejen papir. Če je na tanko namazano, tedaj žveplo bolj popolnoma zgori, če je na debelo tedaj večinoma skaplja ali pa shlapi (sublimira). Tak fin prah sublimiranega žvepla v sodu je pa zlasti nevaren, če mošt v sodu vre, ker vsled tega dobi mošt smrad po žveplenem vodencu ali kakor se ljudstvo izraža: po žveplu. Če vzamemo na drobno, na tanek papir namazano žveplo, tedaj bomo še najbolj pravo množino žveplene sokislne pogodili, kajti lahek papir nas ne moti pri sežiganju tako, kakor moti težja cunjá, ne nastaja kak neprijeten duh in žveplo pa popolnoma zgori. Saj si pa take žveplene pločice kaj lahko sami napravimo. Žveplo je po ceni, papir pa tudi. Deževnih ali drugih takih dni, ko ni za drugo delo, je pa tudi dovolj. Kakšna primerna ponva je pri vsaki hiši. Postavimo to na žerjavico in dajmo čistega žvepla v njo. Žveplo se topi že pri toploti okoli 112°. Če je vedno v ponvi en kos žvepla, ki še ni raztopljeno, če se torej po potrebi taki kosi pridavajo, ostane ta toplota vedno enaka vsled latentne toplote. Če pa je vse žveplo raztopljeno in še dalje na ognju, se pa celo razgreje čez 400° in začne potem hlapeti (sublimirati). Tega pa torej ne dopustimo, če vržemo večkrat nov kos v posodo. Daljnjé delo je samo po sebi umljivo. Treba je primerne kose papirja narezati ter iste skozi raztaljeno žveplo potegniti.

Maribor, 24. septembra 1903

Ivan Belle.

Druge slovenske novice.

(„Glasbena Matica“ v Ljubljani) ima do sedaj že vpisanih 293 učencev. Na šoli poučuje sedem učiteljev: g. vodja Gerbič klavir in solo petje; g. Hubad solopetje, teorijo, harmonijo, kontrapunkt in glasbeno zgodovino; g. Procházka klavir; g. Vedral violino in klavir; gđc. Praprotnik klavir; g. Pavčič teorijo, šolsko petje, dijaški zbor in klavir; g. Brežnik flavto. Zavod kakor je videti, prav lepo процvita, le želebi bi bilo, da se oglasi še več učencev.

(Ljubljansko ljudsko šolstvo.) V Ljubljani je 12 ljudskih šol in sicer 3 slovenske deške šole z 29 razredi, ena nemška deška petrazrednica s 198 učenci, ena mešana dvorazrednica, mestna slovenska dekliška osemrazrednica s 16 razredi, mestna dekliška osemrazrednica z 11 razredi, vnana in notranja ljudska in mešana šola pri Uršulinkah z 21 razredi, osemrazrednica v Lchtenturničnem zavodu, petrazrednica v Marijaniščin in šulferajnovka, o kateri ni podatkov. Skupaj je torej razun šulferajnovke 97 razredov z 4422 učenci in učenkami.

(Mestna občina ljubljanska) se je po svojem zastopniku pogodila z ljubljansko kazino v znani zadevi radi porabe prostora v „Zvezdi“ v kavarniške svrhe. Kazinarji bodo torej še za naprej imeli pravico raztezati svojo oblastnost tja do godbenega pavilona.

(Hotel „Union“ v Ljubljani.) V Ljubljani se je ustanovila delniška družba, ki hoče postaviti velikanski, popolnoma moderno urejen hotel. Načrti so že izgotovljeni. Stavba bo tri nadstropna, dolga 80 m, široka pa 50 m. Stala bo na oglu Miklošičeve ceste in Frančiškanskih ulic V hotelu bo 100 sob za tujce, vse preskrbljene z osrednjo kurjavo in električno razsvetljavo. Za zvezo med nadstropji skrbje vzdigi. Velika dvorana bo dolga 35 m, visoka 12 m in široka 15 m. V dvorani bo prostora za 1500 ljudi, na odru za 230—250 oseb. Za hotelom razsežen vrt. Načrt je izgotovil arhitekt Josip pl. Vančaš v Sarajevu.

(V Ameriko) se je odpeljalo iz Ljubljane 380 oseb in sicer 240 Hrvatov, 100 Macedoncev in 40 Slovencev.

(Notarsko mesto) je razpisano v Senožečah na Notranjskem do 2. novembra t. l.

(Celovski občinski svet proti jezikovni ravnopravnosti pri sodiščih.) Proti slovenskim obravnavam pri celovških sodiščih je protestiral koroški deželni zbor, trgovska zbornica in končno tudi celovski občinski svet. Ta protest se glasi takole: Občinski svet se najodločneje zavaruje proti obžalovanju vrednim dogodkom pri tukajšnjem deželnem sodišču, s katerimi naj bi se dosedanja enotnost v pravosodstvu, ki odgovarja resničnim potrebam prebivalstva, žrtvovala slovensko narodnim gonjam ter bi se nemškemu deželnemu stolnemu mestu vtisnil pečat dvojezičnosti. Občinski svet pričakuje, da bo najvišja pravosodna uprava proti tem lahkomišelnim in umetnim poskusom, za nesti narodni razpor tudi v pravosodstvo, vse potrebno ukrenila. — Tako torej! Ako Slovenci zahtevamo svoje pravice, je to lahkomišelnost poskus narodnega razpora! Toda le zapomnijo naj ti nemški naduteži, da bodo Slovenci odslej vedno tako lahkomišelnost, da se bodo najodločneje potegovali za svoja sveta prava in naj celovski občinski svet vsled tega jeze razpoči.

(Beljaški Slovenci) so po poročilu lističa „Kärntner Wochenblatt“ kupili prostor, na katerem se bo zidal beljaški „Narodni dom“.

(Zapri so) v Gorici nekega Franca Strmčnika, ki je doma nekje na Štajarskem, ker se je izdajal za sodružno v neke goriške tvrdke, ki prodaja šivalne stroje, in je opeharil več ljudi, ki so mu izplačali predplačila.

(Italijanska trobojnica na tržaškem magistratu.) Svoj čas smo poročali, da so se go-dile velike preiskave zaradi razobešenja italijanske državne zastave na tržaškem magistratu. Zaslišali so nad 200 oseb in potem aretirali magistratna uradnika Lupetino in Orazio, ali izpustili so ju prošlo nedeljo zopet iz zapor. Magistrat ju bo najbrž za njun slavnostni čin dostojno nagradil s povišanjem plače ali čim podobnim.

(Laško vseučilišče) je obljubil dr. Körber avstrijskim Italijanom vkljub temu, da so se ravno isti dijaki, ki bi zahajali na to vseučilišče, šele pred kratkim udeležili onih hrupnih protia-vstrijskih demonstracij v Vidmu. Nam Sloven-cem pa, o katerih se še nikdar ni slišalo, da bi prelomili svojo zvestobo cesarju in državi, se pa odbijajo ne samo prošnje za vseučilišče, temveč celo prošnje za ljudske šole. Taka je pravičnost v Avstriji.

(Slovenec na Pruskem obsojen na smrt.) Rudar Vengust, doma iz Trbovelj, je nekaj časa delal na Ogrskem v Felső-Gala. Tam se je seznanil z neko Arich, ki mu je potem sledila s starši vred v Hamborn, kjer mu je porodila otroka, katerega je Vengust priznal za svojega. Od tedaj pa je Arichova pretrgala vsako obče-vanje z Vengustom in sodišče ga je prisililo, da ji je moral plačevati 15 mark mesečno. Končno pa je začela ljubavno razmerje z nekim drugim in se srečavši Vengusta na ulici, mu rogala, da ima sedaj lahko drugega, ko ji mora Vengust plačevati. To je Vengusta tako razkačilo, da je šel za njo v stanovanje ter zahteval, da ga vzame, ali pa izroči otroka in se odpove alimen-taciji. Ker so mu dekle in starši odgovarjali le s psovskami, potegne Vengust revolver iz žepa in ustrelil vse tri. Sodišče ga je obsodilo na smrt.

Politični pregled.

(Štajarski deželni zbor) Velikansko ogorčenje, seveda le umetno, je vzbudilo v nemško nacionalnih vrstah dejstvo, da je vodja „bauern-bündlerjev“ posl. baron Rokitsky stopil v zvezo s slovenskimi in nemškimi konservativnimi poslanci, da se domenijo o deželnozborski volilni reformi. Grozno vpitje je nastalo v vsenemškem taboru, češ da Nemec izdaja nemštvo najzagri-zenejšim sovražnikom. Kakor se poroča, se je na tem posvetovanju sklenilo, da se število po-slancev določi po številu prebivalstva in davkih. Število poslancev kmetijskih občin naj bi se zvišalo na 28, splošna kurija naj bi volila osem poslancev. Posvetovanja bi se bila še nadalje-vala, ali razgrajanje nemških nacionalcev je najbrž provzročilo, da se Rokitsky ni več ude-ležil nadaljnjih posvetovanj. — Deželni zbor je dovolil za regulacijo Mure pri Sv. Lovrencu pod

Knittelfeldom 160 000 K, 32 000 K prispeva de-žela, 13 000 K interesentje, ostalo pa država, ki tudi prevzame regulacijo. Nekaterim občinam se dovolijo občinske naklade, med njimi občini Oplotnici 130 odstotna. — Deželni proračun iz-kazuje 24 163 382 kron potrebščin in pokritja 13 750 979 kron, torej skupnega primanjkljaja 10 412 403 krone, ki se bo moral pokriti z dav-ščinami. Letošnji pomanjkljaj presega lanskega za 671 799 kron. Potrebščine so se zvišale vsled potrebe povišanja prispevkov v naučne in dobro-delne svrhe. Vmes je tudi prispevek 250 000 K za zgradbo nove občne bolnice v Gradcu. Za ureditev ceste in voda je določeno 57 000 K, za poljedelstvo in sorodne stroke 50 000 K in za deželni mirovinski fond 25 000 K več kakor lani; kakor je videti, bo slovenski del Štajarske imel kaj malo dobička pri teh 671 799 K, kajti večji del te svote je določen za „nemški“ Gradec. Svota dovoljena v naučne svrhe, bo najbrž le Nemcem v prid itd. Slovenci bomo le imeli čast plačevati povišane davščine, kakor se je doslej še vedno zgodilo.

(Kranjski deželni zbor) ima sedaj kar dvojno obstrukcijo. V zbornici obstruira katoliško narodna stranka v odsekih pa z nemško združena narodnonapredna stranka. Natančneje se ne moremo in tudi ne maramo spuščati v raz-matranje tega boja, naj ga izvojujejo gospodje sami, kakor jim drago.

(Koroški deželni zbor) je v svoji seji dne 15. t. m. obravnaval „slovensko gonjo“ pri ce-lovških sodiščih. Predlog poslanca Burgerja, da naj dež zbor odločno nastopi proti „motanju narodnostnega miru v deželi“, se je izročil po-litičnemu in gospodarskemu odseku. Proti sta govorila nemški konzervativci Weiss in Slo-venec Grafenauer, ki je po odloku justičnega ministrstva o ureditvi jezikovnega vprašanja pri sodiščih pobijal predlog. Ko je začel citati slo-venski poziv nemških nacionalcev na volilce četrtne kurije, so skoraj vsi Nemci odšli iz dvorane.

(Križa na Ogrskem.) Cesar še vedno sprejema ogrske velikaše v avdiencah, ali re-šitve le ne mara nihče prevzeti. Dosedanji minister Lukacz se tudi ni upal prevzeti sestave novega ministrstva. Sploh se trdi, da je nesprejme nobeden pristaš vladajoče liberalne stranke, ako krona ne sprejme vojaškega programa, ki ga je sestavil tozadevni strankini odsek.

(Srbski kralj Peter I.) bo baje še letos obiskal nekaj evropskih vladarskih dvorov in sicer najprej dunajskega, potem pa petrograjskega.

(Vstaja na Balkanu.) Predvčeranjem sta izročila avstrijski in ruski poslanik turški vladi novi avstrijskoruski reformni načrt. Na Bolgar-skem bo najbrž v najkrajšem času prišlo do resnih dogodkov, kajti ljudstvo čimdalje manj

mara za kneza Ferdinanda. Edino še vojska s Turčijo bi ga morda rešila. Govori se, da se namerava knez na korist svojemu sinu upove-nati prestolu. Vojska s Turčijo je skoraj ne-izogibna in Bolgarska si pridno nabavlja bojna sredstva. Osrednji odbor macedonskih vstašev izjavlja, da so vesti o kakem premirju izmišljene in da se bo boj nadaljeval, dokler ne bodo vstasi dosegli svojega cilja.

(Italijanska kraljeva dvojica) je sedaj v Parizu kjer ju je ljudstvo sprejelo z velikim navdušenjem. V spremstvu predsednika fran-coske republike Loubeta sta si ogledala Versailles. Razdelilo se je mnogo križcev.

ZAHVALA.

Za presrečne dokaze sožalja povodom bo-lezni in smrti preljubega očeta, ozir. starega očeta in tasta, gospoda

SIMONA KOS-a

rudniškega paznika in lastnika srebrnega zaslužnega križca s krono

kakor tudi za časteče in mnogobrojno sprem-stvo rajnega k večnemu počitku izrekamo tem potom vsem sorodnikom, prijateljem, znancem in drugim udeležnikom svojo najiskrenejšo zahvalo.

Osobito pa se zahvaljujemo gospodom uradnikom trboveljskega in hrastniškega pre-mogokopa za častno udeležbo pri pogrebu.

TRBOVLJE, dne 13. oktobra 1903.

(426) 1 -

Zalujoči ostali.

Harmonium

za šole, fare, cerkve in dom, čisto nov, prodaja pod ceno KAROL SRB, uradnik v (419) 2- Št. Juriju ob juž. žel.

NAPRODAJ

je za nizko ceno lepo, veliko posestvo, (423) pol ure od Celja. Naslov pove upravnistvo „Domovine“.

Učenec

za krojaško obrt se sprejme takoj pri ALOJZIJU PUGMEISTER Celje, Kovaška ulica št. 5.

Ravnatom se prodaja tudi (427) en šivalni stroj.

Trgovina z železnino „MERKUR“

PETER MAJDIČ

v Celju, Graška cesta števil. 12

priporoča svojo veliko zalogo

najboljšega železa in jekla, pločevine, žice, kakor žico za ograje, lito železo, vsakovrstnega orodja za rokodelce, različnih žag, poljedel-ske a orodja in sicer orala, brane, motike, kose, srpe, grablje in strojev; vsakovrstnih ponev, ključalnicarskih izdelkov ter okna, vrata in pohištvo, žrebičev, vijakov in zakov, hišne in kuhinjske posode tehnic, sesalke, meril in uteži, raznovrstnih stavbinskih potrebščin ter vsega drugega blaga za stavbe, hiše, vrte itd.

Traverze, cement, strešna lepenka, trsje za obijanje stropov (štorje), lončene cevi, samokolnice, oprav za strelovode, ter vse v stroko že-lezne trgovine spadajoče predmete.

☛ Tomaževa žilindra, najboljše umetno gnojilo. ☛

* Bogata izber vsakovrstnih nagrobnih križev. *

Postrežba točna

Cene nizke.

Slovenska trrdka!

Vincenc Čamernik

kamnoseški mojster

Celje * Nova ulica št. 11 * Celje

priporoča k sezoni svojo mnogeobrojno
zalogo raznovrstnih**grobni
spomenikov**iz različnih marmorjev, granita in
syenita po konkurenčnih cenah.Cerkvena, monumentalna in vsa v to stroko
spadajoča dela.

(412) Postrežba točna in solidna. 8-4

Mlad

trgovski pomočnikmešane stroke, več slovenskega in nem-
škega jezika, želi z dnem 15. novembra
sedanjo službo premeniti.Natančni naslov se izve pri upravni-
ništvu „Domovine“. (417) 3-3**Lepo posestvo**15 minut iz mesta Celja, z lepo, eno
nadstropno hišo in gospodarskimi po-
slopji ter 12 orali pred vodo varnim
zemljiščem in lepimi stavbišči, je takoj
za prodati. (410) 3-3Več pove **JOSIPINA NASKO** v Celju.

Izplačujoče se postransko opravilo

brez posebnega truda in izgube časa
najdejo spoštovane osebe vsakega stanu
in povsod s prevzetjem zastopa avstrij-
ske družbe prve vrste, ki sprejema
„zavarovanja proti požaru, steklu, proti
škodi pri prevažanju, proti tatvini po
vlogu in življenja“. — Ponudbe pod
„1798“, Gradec, poste restante.

Lepo posestvov najbližji okolici Ljubljane je
pod ugodnimi pogoji**naprodaj.**Ponudbe pod „F. Z.“ na uprav-
ništvo „Domovine“ v Celju. (413) 2-2**K sezoni!**Trgovina z železnino „MERKUR“ Peter Majdič
Celje, Stajarsko *** Podružnica v Kranju, Gorenjskopriporoča
svojo veliko za-
logo različnih
poljedelskih
strojev, kakor:
gepeljne, mlatil-
nice, čistilnice,
slamorenice,
mline in stiskal-
nice za grozdje
in sadje, vetr-
nice, brane za
njive in seno-
žeti, pluge itd.

po najnižjih cenah. (398) —22

Kapljice sv. Marka.Te glasovite in nenadkriljive kapljice se uporabljajo za notranje
in zunanje bolezni. Učinkujejo nedosegljivo in spasonosno pri boleznih
na želodcu, ublažujejo katar, urejajo izmeček, odpravijo naduho, bo-
lečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva.
Delujejo izborno proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na
jetrih in slezih ter koliko in ščipanje v želodcu. Odpravijo vsako mrzlico.
Te kapljice so najboljša sredstvo proti bolezni na maternici in modromu ter
raditega ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmetški hiši.Naročuje se edin. in točno le pod naslovom: **MESTNA LEKARNA,**
ZAGREB, Gornji grad št. 25, poleg cerkve sv. Marka. — Denar se
pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot ena dvanajstotica se ne pošilja.
Cena je naslednja in sicer franco dostavljena na pošto:

1 ducat (12 stekl.)	- 4 K
3 ducati (36 „)	- 11 „
5 ducat (60 „)	- 17 „
10 ducat (120 „)	- 32 „

Ustanovljena leta 1360.

(394) 10-4

Mestna lekarna

Zagreb

Markov trg št. 36.

Med. univ.

dr. Ferd. Kunejbivši zdravnik ljubljanske bol-
nice, usoja si slav. občinstvu
naznaniti, da ordinira od
današnjega dne naprej kot
okrožni zdravnik na Vranskem.

Vransko, 12. oktobra 1903.

(431) 3-2

Dečekiz dobre hiše, kateri je dovršil vsaj 4 razrede ljudske
šole, sprejme se takoj v trgovino z manufakturnim
blagom pri (425) 1

F. CROBATH-u v Kranju.

Učeneciz poštene hiše se sprejme v trgovini
Wambrechtsamer na Planini, Stajarsko.**Nova dvonadstropna hiša**

z vitcem, pripravna za trgovino, je za nizko ceno

== naprodaj. ==

Več se izve pri **F. Kreuc** v
Laškem trgu. (424) 3-2**Učenec**s primerno šolsko izobrazbo, sp.
tiskarna D. Hribarja v Celju.

Naprodaj je

(414) 2-2

vinogradz letošnjim
branjem vred,
ki obeta biti prav dobro,
močno, zidano
hišo
in vso kletarsko opravo.Leži ob razvalini
celjskega gradu in
je bil prej lastnina
rajne Apolonije
Jazbec, sedaj „Ka-
toliškega podpor-
nega društva“ v
Celju. — Več se izve
pri gospoduFR. KMECL-u, krojaču in hiš. posestniku
v Celju, Kovaška ulica št. 13.

Stanje hranilnih vlog 7 milijonov K. Rezervni zaklad nad 500.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih
obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h ka-
pitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne
da bi ga zaračunila vlagateljem.Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna
občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno
močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to
hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.
Posoja se na zemljišča po 4 3/4% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak
dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5%, izpo-
sojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa
želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora
plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

SVOJI K SVOJIM!

Narodni trgovci in obrtniki, katere priporoča slavnemu občinstvu slovensko obrtno društvo v Celju:

Josip Hočevnar

trgovina z modnimi oblekami in konfekcijami za gospode in dečke
CELJE, Kolodvorske ulice šte. 5

priporoča za jesensko in zimsko sezono svojo bogato zalogo izgotovljenih oblek za gospode in dečke, kakor tudi športne suknje, površnike in haveloke po najnižjih cenah.

Bogata izber tu- in inozemskega modnega blaga.

Naročila po meri se izvršujejo najelegantneje, natanko in točno.

Rafael Salmič

trgovina z urami, zlatnino in optičnimi predmeti
v Celju v Narodnem domu.

Največja zaloga zlatih, tula-, srebrnih in nikelnastih žepnih ur. Jako primerna darila v zlatu in srebru, verižice, uhani, zapestnice, priveski, svetiljke, amuleti itd. Žlice, noži, vilice, tabatiere, nastavki za slike, sadje, cvetlice itd. v pristnem in novem srebru. — Zaloga optičnih predmetov. — Velika izber stenskih ur, budilk itd. najnovejših in najboljših. Vse po najnižjih konkurenčnih cenah.

Vsa popravila se izvršujejo ceno in zanesljivo.

Postrežba točna in solidna!

IVAN REBEK

stavbni in umetni ključalničar

CELJE, Poljske ulice šte. 14.

- izvršuje vsa v
- njegovo stro-
- ko spadajoča
- dela, kakor
- železne ograje
- in vrata, - - -
- - - štedilnike,
- vodovode - - -
- vodnjake itd.

♦♦ Vse po najnižjih cenah! ♦♦

Jakob Omladič

Gaberjih pri Celju.

Tovarna za sodovico

v sih njih kakor tudi z limonado in malinovem.
Kupujem maline po najvišji ceni! — Vsi izdelki trane se na željo postavijo p. n. strankam na dom. izborna kakovost! Postrežba točna! Cene nizke!

Velika trgovina

tu- in inozemskega manufakturnega blaga
na debelo in na drobno

KAROL VANIČ

'Narodni dom' v Celju 'Pri dobrem pastirju'
Cesarja Jožefa trg Graška cesta.
Postrežba točna! Cene nizke!

FERDINAND SIKOŠEK

SLIKARSKI IN PLESKARSKI MOJSTER

Nove ulice št. 11 * CELJE * Nove ulice št. 11.

Izvršujem vsa v mojo stroko spadajoča dela, kakor vse cerkvene, sobne in dekoracijske slikarije, črko-slikarska dela na steklo, les itd.

Prevzamem vsa stavbena in pohištvena pleskarska dela, katera izvršujem vestno in po najnižjih cenah.

Martin Kolšek

čevljarški mojster v Celju

se priporoča sl. občinstvu v izdelovanje obuval za gospode in dečke. — Vsa naročila izvršujejo točno, iz najboljšega usnja, dobro in cenó.

IVAN LIKAR

glavni zastopnik banke „Slavije“ v Celju
ima svojo pisarno

v Kovaški ulici (Schmiedgasse) št. 5.

Zavaruje poslopja in raznovrstno blago zoper požar, sprejema tudi vsakovrstna zavarovanja za človeško življenje po najugodnejših pogojih in nizkih cenah; zavaruje šipe in steklo zoper poškodovanje ter ljudi zoper nezgode ali poškodovanje na telesu, kakor tudi dragocene reči, zlatnino, srebrnino, denar in raznovrstno blago zoper tatvino in vlom.

JOSIP KREGAR

stavbni in galanterijski klepar v Celju

izvršuje stavbna in umetna ter sploh v to stroko spadajoča dela. — Častiti duhovščini ter cenjenemu p. n. občinstvu se priporoča za pokrivanje stavb.

Cene jako nizke! Postrežba točna!

Otročje vozičke

za ležati in sedeti

korbe za potovanje, kovčge, različne taške in korbce za trg, držala za časopise, korbce za papir, cvetje, kruh, ročno delo, kakor razno drugo ple-tarsko blago.

Dalje različno izpeljane stalke in stole za otroke. Vse po najnižjih cenah pri

Petru Kostiču, Celje

Glavni trg šte. 2.

Postrežba hitra in točna!

Edina narodna steklarska trgovina

Fran Strupi

CELJE * Graška cesta št. 4 * CELJE
podružnica v Laškem trgu.

Velika zaloga stekla, porcelana in kamenine.

Vsakovrstno v steklarsko stroko spadajoče blago, kakor svetilnice, zrcala, različni okvirji za podobe, šipe za okna itd. na debelo in na drobno.

Prevzete vse steklarskih del pri cerkvah in privatnih stavbah, katera se izvršujejo po najnižjih cenah.

Najlepši okraski in dekoracije, jako primerni predmeti za darila in srečolove.

Sl. javne zavode in privatnike opozarjam zlasti na svojo zalogo higijeničnih pljuvalnikov.

Postrežba točna in solidna!

Anton Kolenc

trgovca s specerijskim blagom, deželnimi pridelki, sadjem in perutnino

== V CELJU ==

v 'Narodnem domu' in 'pri kroni'.

Kupuje po najvišjih cenah vse deželne pridelke, kakor

predivo, suhe gobe, laneno seme, deteljno seme, malisno šuplo, orehe, suhe češplje, vsakovrstno žito, sveže hruške, jabolka, fižol itd., sploh vse deželne pridelke in tudi perutnino.

Josip Zabukošek

krojaški mojster, Celje, Glavni trg št. 18.

Velika zaloga narejenih oblek od priprostih do najfinjših. Vsa naročila po meri se izvršujejo dobro, točno in cenó!

LASTNIK GOSTILNE NA STAREM GRADU, kjer toči najboljša pristna vina in izborna pivo; okusna mrzla jedila vedno na razpolago.

Josip Koštomaj

gostilničar 'pri jelenu'

priporoča svojo

dobro vpeljano gostilno.

Mrzla in topla kuhinja * * * *

* * * * * vedno na razpolago!

Anton Topolak

trgovca s specerijskim blagom

v Celju (nasproti Narodnemu domu)

priporoča svojo veliko zalogo vedno svežega blaga po najnižjih cenah. Nadalje priporoča iz svoje zaloge sloviti

konjak grofa R. Keglevicha.

Kupuje in prodaja vse deželne pridelke.

Postrežba točna in solidna.

JOSIP LEON

krojaški mojster

v Celju, Gosposke ulice šte. 9

priporoča cenjenemu občinstvu svojo zalogo vsakovrstnih izgotovljenih oblek. — Izvršujem tudi naročila po meri po najnižjih cenah in najnovejših vzorcih ter se najvidnejše priporočam.

Hitra postrežba! Cene nizke!

Slavnemu občinstvu vljudno naznanjam da sem prevzel

* gostilno *

v 'Narodnem domu' v Celju

kjer bodem točil vedno sveže, dobro marcno pivo, pristna cena vina ter postregel z najboljšo kuhinjo po nizkih cenah.

ANTON KOŠTOMAJ, gostilničar.